

ad § 3.

Med Hensyn til denne Paragraph skulle vi blot bemærke, at vi maae ansee det for vedkommende Grundbesidderes Pligt ved Fredlysningen nøiagtigen at betegne de Grændser paa Landet, indenfor hvilke det skal være forbudt at skyde.

ad § 4.

Skulde det staae Enhver frit for at tage Hellefugl, — saaledes som det af et Mindretal i Lagthinget var foreslaaet — vilde formeentligen denne Fangst, der paa sine Steder kan give ligesaa rigt Udbytte, som Fangsten i Fuglebjerget selv, ganske forstyrres, og Følgen vilde blive, at den Fangst, som kunde give et godt Udbytte for Rogle, intet Udbytte vilde komme til at give for Rogen. Vi ere ogsaa fuldkomment overbeviste om, at Beboerne af de Bøigder, som have Fuglefangst, ikke ville have Gavn af Loven, dersom den ikke kommer til at indeholde den Bestemmelse, at kun Beboerne af den Bøigd, til hvilken Bjerget hører, maae tage Hellefugl.

Vi kunne ikke antage Andet, end at det maa have været Lagthingets Mening, at nægte Ciere af Fuglebjerget Ret til at give udenfor Bøigden boende Personer Tilladelse til at tage Hellefugl; thi Fangsten af Hellefugl skal være en Næringsgreen for samtlige en Bøigds Beboere, ogsaa for dem, som ikke ere Grundbesiddere, og desuden kan det ikke gaae an at give en enkelt Grundbesidder sliq Ret over, hvad der er fælles Brug.

ad § 6.

Naar der i denne Paragraph siges, at det vil beroe paa Grundbesiddernes Overenskomst, hvorledes der skal forholde sig med Fuglefangst i Urer osv., saa antage vi det for utvivlsomt, naaget det ikke staaer med klare Ord, at, i Tilfælde af, at samtlige Grundbesiddere ikke ere indbyrdes enige, maa den samme Regel følges, som i § 1 er givet med Hensyn til Skydning i Haugen.

ad § 10.

Da det ikke er blevet udtryffeligt udtalt i Lagthingets Udkast, at Betaling til Synsmænd

dene skulde bortfalde, antage vi det for afgjort, at dette ikke har været Lagthingets Mening, og vi kunne ikke finde, at dertil er tilstrækkelig Grund; men vi formene, at vedkommende Grundbesiddere bør udrede Betaling til Synsmændene for en saadan Forretning ligesaa vel som Befordringsudgifterne for disse.

Da det Spørgsmaal er blevet reist, om Loven ikke burde indeholde en Bestemmelse om, naar et fredlyst Fuglebjerq, Ur, osv. maatte kunne betragtes som opgivet af Cierne, saa skulle vi ikke unblade at udtale som vor Mening, at der vel kunde tale Noget for en saadan Bestemmelsses Optagelse i Loven; men at det dog ikke kan ansees for en Nødvendighed. Men, naar det er foreslaaet, at, naar et fredlyst Sted i 3 Aar efter hinanden ikke afbenyttes i det Diemed, hvorfor det var fredlyst, skulde Fredlysningen have tabt sin Betydning, maae vi erklære os bestemt derimod, da den foreslaaede præclusivs Frist er upassende efter de locale Forhold, og Forslaget vidner om Mangel paa tilbørligt Kjendskab til Fuglebjergets Bestaenhed og hensigtsmæssige Behandling.

I Genhold til Foransførte indstille vi, da vi ikke have fundet tilstrækkelig Anledning til at fremkomme med Endringsforslag, at Lovudkastet uforandret vedtages.

Den 29de Novbr. 1853.

D. Jørgensen. Rosenkrantz.
Dedfører.

Lillesh.